

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 422/2016
26.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.П., због кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. и члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П., адвоката И.В., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 546/14 од 09.10.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1466/15 од 30.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 26.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 546/14 од 09.10.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1466/15 од 30.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 546/14 од 09.10.2015. године, окривљени М.П. и окривљени Ј.П. су оглашени кривим због кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ и кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, па је првостепени суд окривљеном М.П. за кривично дело изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ утврдио казну затвора у трајању од једне године а за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, казну затвора у трајању од шест месеци, па му је изрекао условну осуду тако што му је утврдио јединствену казну затвора у трајању од једне године и четири месеца и истовремено одредио да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од четири године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљеном Ј.П. првостепени суд је за кривично дело изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ утврдио казну затвора у трајању од десет месеци а за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, казну затвора у трајању од четири месеца, па му је изрекао условну осуду тако што је утврдио јединствену казну затвора у трајању од једне године и одредио

да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од три године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом је одређено да уколико дође до опозивања условне осуде окривљеном М.П. ће се на основу члана 63. КЗ, у утврђену казну затвора урачунати време лишења слободe почев од 16.02.2006. до 17.02.2006. године, а да ће се окривљеном Ј.П. уколико дође до опозивања условне осуде у утврђену казну затвора урачунати време лишења слободe од 16.02.2006. до 17.02.2006. године. На основу члана 87. КЗ према окривљеном М.П. изречена је мера безбедности одузимања предмета ближе описаног у изреци побијане пресуде. Оштећени Х.Н. је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку у смислу члана 258. став 4. ЗКП, а окривљени М.П. и Ј.П. су обавезани да на име трошкова кривичног поступка плате износе који ће бити појединачно одређени посебним решењем, на основу члана 264. у вези члана 261. и 262. став 2. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1466/15 од 30.12.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљених М.П. и Ј.П. и њиховог браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног М.П., адвокат И.В., због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење или да исте преиначи.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП, одржао седницу већа у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П. је недозвољен

Бранилац окривљеног М.П. у захтеву за заштиту законитости наводи да побијане правноснажне пресуде не садрже оцену доказа нити разлоге у погледу правне оцене дела, којим наводима се и по оцени овога суда, у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која повреда не представља законски разлог у оквиру повреда закона набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, односно његов бранилац, могу поднети захтев за заштиту законитости, па је захтев браниоца окривљеног у погледу ове повреде закона оцењен као недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и то да је побијаним правноснажним пресудама чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, јер је у изреци пресуде наведено да су окривљени приликом напуштања стана оштећеног из његовог новчаника узели новац у износу од 150 евра и 200 конвертибилних марака у износу од 8.000,00 динара за које утврђење не постоји ниједан материјални доказ, осим тврдње оштећеног, имајући при том у виду да предметни новац од окривљених није одузет. Осим наведеног, бранилац у захтеву

указује да побијаним пресудама није на несумњив начин утврђено да руптура бубне опне, коју телесну повреду је задобио оштећени критичном приликом, представља тешку телесну повреду, с обзиром на несагласности у налазу и мишљењу од стране судских вештака због чега је, према ставу браниоца, другостепени суд морао да отвори главни претрес како би се наведене несагласности отклониле.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, те је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је суд, ако је већ утврдио да су окривљени из новчаника оштећеног одузели предметни новац, био дужан да на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећеном досуди имовинскоправни захтев у висини утврђеног износа од 150 евра и 200 конвертибилних марака у динарској противвредности од 8.000,00 динара, јер су подаци кривичног поступка пружали поуздан основ за пресуђења што се наведеног износа тиче, а да је у погледу преосталог дела имовинскоправног захтева оштећеног требало упутити на парницу, којим наводима се по налажењу овога суда правноснажна пресуда побија због повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП.

По оцени Врховног касационог суда истицање повреде закона из члана 441. став 3. у вези члана 258. став 4. ЗКП, наводима да првостепени суд оштећеном није досудио имовинскоправни захтев, иако су за то били испуњени законски услови, у суштини је на штету окривљеног, па је захтев браниоца у овом делу недозвољен.

Наиме, одредбом члана 483. став 1. ЗКП, захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац. Ставом 2. истог члана је прописано да Републички јавни тужилац може поднети захтев за заштиту законитости како на штету тако и у корист окривљеног. Захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца, како је то прописано у ставу 3. члана 483. ЗКП, а овај сходно члану 71. тачка 5) ЗКП, то може учинити само у корист окривљеног, а не и на његову штету.

Из наведених разлога захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног због повреде закона из члана 441. став 3. у вези члана 258. став 4. ЗКП, је оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је нејасно на основу које законске одредбе су нижестепени судови радњу одузимања новца и пословне документације од оштећеног подвели под кривично дело изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ, јер би, према наводима захтева,

у конкретном случају могло бити речи само о обележјима неког другог кривичног дела, чиме се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Међутим, одредба члана 484. ЗКП, обавезује подносиоца захтева да, поред формалног означавања законских одредби као разлога за подношење овог ванредног правног лека, у захтеву образложи истакнуте повреде Закона.

У предметном захтеву браниоца окривљеног М.П. није дато образложење у чему се састоји повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, односно због чега бранилац окривљеног налази да је правна оцена дела погрешна нити се указује конкретно на друго кривично дело чија би се законска обележја стицала у радњама окривљених.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима (члан 485. став 1. у вези става 4. ЗКП), делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву, у смислу члана 489. став 1. ЗКП, што значи да суд одлучујући о захтеву, уколико разлози за означене повреде закона нису изричито наведени нема законско овлашћење да по службеној дужности оцењује у чему се састоји повреда закона на коју се бранилац окривљеног позива у захтеву.

Код напред наведеног Врховни касациони суд је нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.